

Таким чином, можемо узагальнити, що найбільш загальний аналіз знань відбувається на філософському рівні, формуючи загальну методологію. Водночас конкретні суперечності та відповідні проблеми виникають у спеціальних галузях знань і науках, які використовують власні методи пізнання. Саме завдяки тому, що при аналізі конкретних проблем їх природа виявляється, в принципі, однаковою в різних галузях – маємо змогу використовувати при потребі розвинуті раніше методи для вирішення нової проблеми. Виникає потреба в дослідженні цих питань у системі, яка б поєднувала загально-методологічний і конкретно-науковий рівні пізнавальної діяльності, в якій науковий стиль мислення функціонує в науці як динамічна система методологічних принципів та нормативів, які визначають структуру наукового знання, його конкретно-історичну форму.

1. *Игнатьева Е. Ю. Менеджмент знаний в управлении качеством образовательного процесса в высшей школе: моногр. / Е. Ю. Игнатьева. — Великий Новгород, 2008. — 280 с., 2. Новиков А. М. Постиндустриальное образование / А. М. Новиков. — М.: Эгвес, 2008. — 136 с., 3. Рижко Л. В. Науковий простір: проблеми формування та трансформації (філософсько-праксеологічний аспект): дис. ... д-ра філос. наук : 09.00.09 / Рижко Лариса Володимирівна. — К., 2006. — 456 с., 4. Рубинштейн С. Л. Основы общей психологи / С. Л. Рубинштейн. — СПб.: Питер, 2000. — 712 с.*

Марусяк Л.О.

Національний університет «Львівська політехніка»

ПРОЦЕСИ АДАПТАЦІЇ ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ ДО ПРАВА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ: СУТНІСТЬ ТА ОРГАНІЗАЦІЙНО-ФІНАНСОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

Стійкий, збалансований розвиток суспільства забезпечується нормативно-законодавчою базою, за принципами та категоріями якої в країні відбуваються всі суспільно-економічні процеси. З переходом України до міжнародних стандартів Євросоюзу, виникли проблеми, які потребують детального розгляду, особливо в контексті адаптації. Особливої уваги потребують проблеми, які виникають в процесі реформування правової системи України, які детально вивчаються провідними фахівцями і відображені у стратегії євроінтеграції нашої держави.

Адаптація законодавства України до законодавства ЄС полягає в зближенні національного законодавства із сучасною європейською системою права, що забезпечить розвиток політичної, підприємницької, соціальної, культурної активності громадян України [4]. «Адаптація законодавства України до законодавства ЄС є однією з основних складових процесу інтеграції України до ЄС, що є пріоритетним напрямом української зовнішньої політики. Це процес приведення законів України та інших нормативно [4] правових актів у відповідність *acquis communautaire*»

Обов'язок здійснювати оцінку стану адаптованості національного законодавства до права ЄС у відповідних галузях, що виникли на підставі угод про партнерство і співробітництво, належить спільним органам співробітництва. Так, задля оптимізації процесу адаптації створюються спеціальні органи, що сприяють пришвидшенню здійснення такого процесу. Базовим документом, який визначає пріоритетні напрямки співробітництва стала Угода про партнерство і співробітництво між Україною, ЄС та державами-членами [1], яка є першою з аналогічних угод ЄС, держав-членів з державами-членами ЄС, що укладалась в подальшому. При цьому, незважаючи на те, що ця Угода була ратифікована українським парламентом вже набагато раніше, набрати чинності вона змогла лише після її ратифікації усіма державами-членами ЄС, що було тривалим процесом.

В Україні за здійснення процесу адаптації відповідає відповідна система державних органів: а) загальної компетенції, тобто державні органи, одним із сукупності завдань яких є приведення національного законодавства до європейського;

б) спеціальної компетенції, тобто, які були створені чи трансформовані в органи, основним завданням яких є здійснення адаптації українського законодавства до права ЄС.

Україна взяла на себе низку міжнародних зобов'язань, що потребують значних витрат матеріальних й нематеріальних ресурсів.

Донором організаційно-фінансового характеру щодо нашої держави виступала європейська сторона. Цілі фінансування та надання технічної допомоги Європою (та іншими країнами-донорами) Україні мали як спільні загальні так і спеціальні цілі.

До загальних цілей можна віднести, наприклад, намагання покращити рівень життя людей, сприяння встановленню реального демократичного режиму, реформуванню національних правових систем, що були модифікацією колишніх тоталітарних радянських законів, забезпечення поширення універсальної правової системи ЄС на весь Європейський регіон.

До основних універсальних програм, які передбачали допомогу ЄС у процесі адаптації національних правових систем України до права ЄС слід назвати наступні:

1. Програма технічної допомоги ЄС Новим Незалежним Державам та Монголії – Тасіс, яка була розроблена ЄС з метою підтримки процесу переходу зазначених суб'єктів до ринкової економіки та розвитку демократичних суспільств.

2. Європейський інструмент добросусідства та партнерства (ENPI). Відповідно до Регламенту Європейського парламенту і Ради (ЄС) N 1638/2006 [2] програма Тасіс була замінена зазначеним інструментом, на основі якого продовжувалось здійснюватись тимчасове технічне сприяння Євросоюзу Україні.

3. Східне партнерство. Відповідно до Декларації Східного партнерства [3] передбачалось надання підвищеної фінансової допомоги ЄС, у зв'язку із чим, закликали інших донорів, міжнародні фінансові організації та приватний сектор забезпечити додаткове фінансування для підтримки реформ, Ініціатив-флагманів і проектів.

Зокрема, лише в нашій державі основними організаціями, що підтримують проекти та програми з європейської інтеграції в Україні є: SIDA (проект Шведського Агентства міжнародного розвитку у Центральній та Східній Європі); Канадський фонд співробітництва; Карпатський Фонд-Україна; Міністерство у справах міжнародного розвитку Великої Британії; Міжнародний Вишеградський Фонд; Міжнародний Фонд «Відродження»; Національний Демократичний Інститут Міжнародних Відносин; Програма МАТРА-КНІП (малі гранти за підтримки Посольства Нідерландів в Україні); Рада міжнародних досліджень і обмінів (IREX); Східноєвропейський демократичний центр (EEDC); Фонд ім. Конрада Аденауера; Фонд МакАртурів; Фонд розвитку ЗМІ та програма демократичних грантів Посольства США в Україні; Фонд Форда (The Ford Foundation); Фонд Фрідріха Еберта; Фонд «Євразія»; Фундація Чарльза Мотта (Charles Stewart Mott Foundation); Центр інформації та документації НАТО в Україні; «Дім Свободи» (Freedomhouse).

Окрім вищезазначених програм і проектів, в рамках ЄС також були розроблені і двосторонні програми сприяння інтеграції України у європейське співтовариство, зокрема, і шляхом адаптації чи гармонізації національних галузей законодавства і технічних стандартів до аналогічних європейських.

1. *Матеріали Урядового порталу [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.kmi.gov.ua>, 2. Допомога ЄС в рамках Європейського інструменту сусідства та партнерства. [Електрон. ресурс]. – Режим доступу: <http://minrd.gov.ua/>, 3. Про імплементацію Угоди про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони: Розпорядження КМУ від 17.09.2014 р. N 847-р. // Офіц. вісн України. – 2014. – N 77. – ст. 2197., 4. Середа Тетяна Миколаївна – старший інспектор*

Гузій І. С.

Національний університет «Львівська політехніка»

ДО ПИТАННЯ ФОРМУВАННЯ ПРОФЕСІЙНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МАЙБУТНІХ ФАХІВЦІВ ІНФОРМАЦІЙНОЇ, БІБЛІОТЕЧНОЇ ТА АРХІВНОЇ СПРАВИ

У сучасному світі поглиблюються загальносвітові соціально-економічні, політичні, соціокультурні процеси, які визначають розвиток людства на сучасному етапі його життєдіяльності. Глобальні суспільні зрушення мають систематичний, швидкий, незворотний характер. Вони зумовлені науково-технічним прогресом, швидкою інформатизацією та комп'ютеризацією суспільного життя. Найбільш відповідальною в цих умовах є роль освіти.

У Законі «Про основні засади розвитку інформаційного суспільства в Україні на 2007-2015 роки» закріплюється обов'язковість надання кожній людині можливостей для здобуття знань, умінь і навичок з використанням інформаційно-комунікаційних технологій, у тому числі під час професійної підготовки. Це стосується і підготовки майбутніх фахівців з інформаційної, бібліотечної та архівної справи, але в умовах впровадження компетентнісного підходу в організацію навчального процесу в сучасних вищих навчальних закладах потребує як уточнення складових професійних компетентностей цих фахівців, так і висвітлення важливих питань, пов'язаних із методикою їх системного формування при вивченні інформатичних дисциплін.

Теоретичний аналіз наукових джерел показує, що фундаментальну основу підготовки майбутніх фахівців з інформаційної, бібліотечної та архівної справи

заклали дослідження здійснені у контексті професійної підготовки фахівців з галузі філософії, професійної підготовки майбутніх фахівців, неперервної професійної освіти, удосконалення навчального процесу у вищих навчальних закладах, професійної підготовки майбутніх фахівців з інформаційної, бібліотечної та архівної справи (В.П. Андрущенко, Г.О. Балл, В.Г. Кремень, С.У. Гончаренко, І.А. Зязюн, А.М. Алексюк, Ю.Д. Бойчук, Н.А. Гайсинюк, та інші).

В основу сучасної системи професійної підготовки майбутніх фахівців з інформаційної, бібліотечної та архівної справи покладені ідеї, які досить широко використані у нормативно-правових документах, власне вони є системою орієнтирів і поглядів на роль, організацію та функціонування сфери документознавства та інформаційної діяльності в Україні на довгостроковий період з урахуванням розвитку держави та світового досвіду. Враховуючи положення, викладені у нормативно-правових документах галузі документознавства та інформаційної діяльності, нами визначено взаємовплив сучасних тенденцій функціонування вищої освіти на формування вимог до підготовки майбутніх фахівців з документознавства та інформаційної діяльності.

Динамічне зростання інформаційних потоків викликає потребу адаптувати засади організації навчального процесу до вимог суспільства у потребі засвоєння нових знань. Модель формування сучасних фахівців будь-якої галузі коригується факторами суспільного життя країни. Перспективи розбудови відкритого суспільства потребують постійного удосконалення та синхронізації освітніх програм із загальносвітовими освітніми тенденціями.

Професійна підготовка майбутніх фахівців з інформаційної, бібліотечної та архівної справи повинна здійснюватися з урахуванням таких провідних сучасних тенденцій: гуманітаризації, забезпечення неперервності, міждисциплінарності та динамізації.